

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LO SUICIDI.

¿Es una necessitat de l'home, es una mania ó bè es una epidemia?

Jo no 'u sè y es difícil averiguarho. Fins are cap dels que s'han suïcidat de bona fé, es á dir ensopegant lo tret, ó com si diguéssim fent blanco, ha tornat del altre barri per esplicans'ho.

Tot lo més que ha fet, ha sigut escriure una carta avants del moment supremo prevenint que no 's culpí a ningú de aquella desgracia, etc. etc. Com si al home que se'n vá del mon se'n hi tinga de donar dos quartos de que 'ls que 's quedan passin més ó menos mal de caps ó caborias.

Quan hi preguntat si 'l suïcidi era una epidemia ho he fet en vista de una observació tant constant, que tothom se l' haurá feta més d' una vegada.

Escollin: ¿han vist may que un diari donés compte de un suïcidi, sense que als dos ó tres dias haja tingut de donar compte de un altre?

Jo no tinch memoria de un acte d' aquesta naturalesa aislat. Ab lo suïcidi succeheix com ab las cireras, n' estiran una y 'n seguèixen varias.

May l' instint d' imitació s' ha demostrat de una manera més trista, més desconsoladora. No sembla sino que aixis com ab un tiro disparat contra un arbre s' aixeca un vol de aucells, al estrèpit del tiro de un suïcida s' aixeca un vol de pensaments fúnebres y negres que dormian ensopits al fondo de un ser rendit per la desgracia.

Los periòdichs fan una mala obra donant compte dels suïcidis. Jo sempre que lleigeixo una gacetilla d' aquesta mena destinada á satisfer la curiositat de alguns tranquils, penso:—«Aquest trosset de paper que sembla tant inofensiu, serà 'l taco que algun desgraciat ficarà dintre la pistola per saltarse 'l cervell.»

Y á propòsit de gacetillas sobre suïcidis:

Fa poch anys un periòdich de Barcelona 'n duya una dibent que un desgraciat, per consumir aquesta obra havia anat al Besòs, designant lo siti ab tota fidelitat y las circunstancias personals aixis del suïcida, com tolas las demès que havian concorregut al acte.

Aquesta noticia la duya un dijous al mati y 'l mateix dijous á las sis de la matinada havia ocorregut lo suïcidi.

Es sabut que 'ls diaris s' escriuhen l' un dia pèl altre. ¿Com se comprén, donchs, que 's puga donar una noticia tant detallada de un fet, avants de que aquest fet succeheixi?

Aixó van tractar de averiguarho 'ls tribunals, y aquests van trobar que las senyas de la persona que havia dut la noticia á la redacció, concordavan ab las del suïcida: després vá mirarse la lletra del suelto, y era la lletra mateixa del suïcida.

¡Ah! ¿Qui sab! Potser aquell desgraciat no tenia altre mania que la de que 'ls diaris parlessin d' ell y no vá trobar altre manera de lograrho que pagantho ab la vida!

¿Quants n' hi ha que per alcansar una mica de glo-

ria no 's clavan un tiro; pero no tenen cap reparo ab que 'ls lo clavin!

Regirant papers vells, hi trobat qu' en temps de Lluís Felip, es á dir, en temps del romanticisme, eran á Fransa molt freqüents los suïcidis.

Un diputat, un tal M. Pere Borel vá presentar una proposició á la Cámara regularisant l' us del desafio y proposant la manera de treure'n lo pais tot lo partit possible.

Veus 'aqui lo que deya la proposició, que alguns se la van prendre á broma, y que no obstant vá presentar-la 'l diputat ab tota la serietat imaginable:

«Jo vaig á proposarvos un nou impost que no pesarà solament sobre las classes privilegiadas, sino sobre tot lo mon.

«Ja fá molt temps que 's fá un us general del suïcidi. Lo mateix que 'l desafio s' estrellan contra 'l suïcidi tots los medis: aixis donchs per compte de no treure'n cap partit, me sembla que seria més útil reglamentarlo á fi de ferli dar tot lo que 's puga.

«Jo proposo donchs que tant á Paris com á cada capital de departament s' hi estableixi una màquina á propòsit moguda per l' aygua ó pèl vapor, per matar per medi de un procediment dols y agradable á la gent cansada de la vida, que vulga suïcidarse.

«En los paissos sechs la màquina podrà ser moguda per medi de molins de vent.

«Uns temps ab altres jo calculo que se suïcidan en cada departament deu personas cada dia, ó sigan 3,650 per any y 3,660 los anys bisestos.

«Suma total, los anys comuns: 302,950 y 303,780 los anys bisestos.

«Posém á cent franchs los preus ordinaris, porque podria haverhi per la gent acomodada quartos particulars y altras comoditats que compensessin als pobres que no poguessin pagar tant, y tindrem un ingrès anual de

30.295,000 franchs.

«Aquest método tè la ventatje de respondre á tolas las exigencias socials.

1.ª Fora miasmas.
 2.ª Ventatje pèl transeunt que no estarà exposat á topar de cap ab las camas de un penjat ó á rebre al demunt lo cos de algun que s' haurá tirat desde una finestra.

Y 3.ª Moralitat absoluta, porque tornantse 'l suïcidi un negoci industrial, aviat caurà en descrédit y 's borrarà de las nostras costums.»

Com es natural la proposició vá ser presa com una broma.

Y aixis havia de ser. Lo suïcidi es una de aquellas llagas socials que no tenen cura. Unicament pot aliviarse fent bèn agradable la vida y bèn temible la mort, aclarint certs temperaments foscós é inculcant l' idea y practicantla, si convé, de que l' home no sols se deu á si mateix, sino á tota la societat, y que 'l suïcidi es un crim social.

P. DEL O.

L' ÚLTIM RETIRAT.

«¡Quina ditxa! ¡Viva la llibertat!»
 Aquests van ser los crits que vá donar D. Feliciano 'l dia, á l' hora y al minut que entre abonos y altres gangas, cumplia quaranta anys de servey.

«Are demanaré 'l retiro, llogaré una torreta á Sant Gervasi, regaré las flors, criaré conills y gallinas, viuré com un patriarca, tolas las horas seran mèvas, no dependré de ningú, en una paraula: comensaré á ser home... ¿Qui m' empeta la basa? La paga es curta, hi ha la merma del desquento; pero ¿que hi fá? Ja ha passat per mi l' edat de las ilusions.... Un home modest com jo, ja 'n té prou per viure.... y després la llibertat val molt.» ¡Viva la llibertat!

No era la primera vegada que 'l capitá D. Feliciano donava aquest crit. Calculin, ab quaranta anys de servey.... Y aquí á Espanya!

Però la veritat, may l' hi havia sortit del cor com llavors que demanava 'l retiro.

Lo dia 7 del mes següent, á las 10 del demati vá presentarse á ca'l *habilitado*, á tocar la primera mesada.

Allá vá trobar fent antessala á n' en Gomez, á n' en Pardo, á n' en Lopez, á n' en Martinez y á n' en Gonzalez, cinch retirats com ell, que tots anavan pèl mateix.

En Pardo era 'l més vell y 'l més aixirit. Tenia cara d' auell dissecat, pell de pergami y un bigoti blanc y fort com fet de puas de raspall. No obria la boca que no fes riure.

—Ja som sis, va dir al veure D. Feliciano: sis que podém dir com los coloms: mentres hi ha vida hi haurá béssas.

Gran riatlada.

—Feliciano: lo dia 7 de cada mes, á las deu del demati, t' esperém. Nosaltres cinch estém fent una observació. Volém veure qui serà l' últim d' entre nosaltres que cobrarà 'l retiro. Jo crech que seré jo; m' ho he ficat al cap y tinch de sorti ab la mèva.

Desde llavors, lo dia 7 de cada mes s' hi trobavan.

—¡Estranya manera de cobrar la paga! deya D. Feliciano. Aixó es anar medint los mesos que aném perdent de vida. Fins es monótono.

—Ja no es monótono Feliciano, vá dirli en Pardo al cap de nou ó deu mesos que havia entrat al gremi de las classes passivas. ¿Sabs en Martinez? Estava gras, roig, vá tenir un atach de feridura y ja es á la payella. Ja no més som cinch. Adelante!

Quatre mesos més tart moria en Gonzalez de una pulmonia; cinch mesos després en Lopez se'n anava al altre barri de un dolor reumatich al cor, y al cap de un any en Gomez, que tenia una tosseta que no l' hi passava ab rès, firmava ab la caixa 'l *finiquito*.

Ja 'l dia 7 de cada mes, no 's trobavan á ca'l *habilitado* més que D. Feliciano y en Pardo, vell y aixirit com sempre.

—Per are 'l camp es nostre, deya en Pardo: la cosa

s'ha simplificat... Tè, pren un polvo... A veure, a veure qui s' en anirà primer de nosaltres dos.

—Malehida mania! No hi pensis ab aquestes coses responia 'l capità.

—Tú no vols pensarhi?... Ja estás fresch: jo aniré al teu enterro Feliciano. La vida es com una batalla: no hi petan sino 'ls qui hi entran ab canguelo.

En aquest moment D. Feliciano va tenir una mica de tò.

—Ay, ay, ayl... va fer en Pardo: cuidat noy; la mateixa tò qu' en Gomez... sabs?... Ja t' hi veig.

—Pero home, fesme 'l favor de deixarme tranquil... Un dia que tinc alegre perque toco quartos, vens tú y me 'l envenenas...

—Aixis com aixis tenim de anarhi.

—Ahont?

—Al camp de la quietut; pero are ja ho veig molt clar: jo seré l'últim.

*

Al mes següent en Pardo va faltar a la cita.

D. Feliciano va pendre informes y va saber que estava malalt de cuidado.

Al últim va respirar: es que al veure aquella cara d' auccell, y aquell parlar sempre de la mort y de qui hi aniria primer, l' hi crispava 'ls nervis y 'l posava de mal humor per quinze dias. Ell que havia demanat lo retiro per viure distret y ser felis...

Tres dias després un nebot de 'n Pardo va anar a veure'l a la torre.

—Que tenim?

—Que 'l tío es mort. Avants de morir va encarregar-nos ab molta instancia, que l' hi portessim la capsa de polvo: es un recort que l' hi deixa.

D. Feliciano casi va enternirse: la capsa era de plata.

*

*

Després, quan va trobarse tot sol, va obrirla.

A dintre hi havia un paperet escrit de puny y lletra d' en Pardo.

Lo paperet deya: «Feliciano, tú has guanyat la partida; t' felicito y... hasta luego: ja t' guardaré puesto.»

D. Feliciano va sentir que 'ls nervis se l' hi agitavan, y aquell dia ni va tenir humor per donar fullas de col als conills.

El que no havia tremolat may davant de las balas!

A. DEL F.

PLAZA DE TOROS.

Cuarta y quinta funciones gimnástico-taurinas, dadas en la tarde del viernes y en la del domingo 25 y 27 de Julio.

En viernes ni en martes no te cases ni te embarques.

Sembarcó er zeño Fuente circular y llegó a la plaza a las cuatro y veinte minutos ensima. En tanto la murga nos espetó cada piesa que no habia mas que taparse las orejas. ¡Como sabian a limonía de chullero!

Sembarcó mister Colleen por el hilo de hierro y se rompieron unos dientes de la engravasion, y er mister se cayó de narises en la red. No se las jiso nuevas porque er narisero estaba ocupao. Aluego buscó terreno mas sólido y mas bajo y mas ancho y mas grueso: es isir sacabó er juego.

Sembarcó mister Latine en er velocipedo: comió y bebió andando, aguantó bien a su compañera miss Rossa y despues quiso poner un rejoncillo al torito Bonachon incapaz de hacer mal a naídie, ni aun a un inglés que es cuanto puede icirse, y er animalio le desvelocipedó, como si dijéramos, no le jiso profundisar mas porque habia er suelo de por medio y dividió er cabayo de hierro en dos mitades. No le digó ná Sr. *Musa Musa* si le suertan a Vd. un toraso de esos que escupen ar mismo soll!

Sembarcaron Nestor y Venoa y ar dar er salto de espaldas, saltó er palo que aguantaba la red, con tanta furia, que aun no se ha encontrao.

Hubo por fin carrusel de pollinos guiados por galifardeos, y ni ezo, ni los toros embolaos, ni la mogiganga jicieron ná digno de contarse... a pesar de ser viernes.

*

*

Er domingo se repitió la mesma funsion, y no se rompió er alambre, y Venoa despues de dar un sarto de espaldas, dió otro de frente y en la corrida de borricos ganó er premio Tony Puce, contra otro compañero baldao der cuarto trasero, y aquel inglés que su apellido güele a misal, no clavó ningun rejonciyo y tan escamao iba, que dando contra un mastil, se cayó mas afinao que er cadáver de un difunto.

*

*

Pa domingo se anuncia la mesma funsion a mitá der presio y con la mar de habilidades.

Me paese que vá a ver tal afluensia de gentío de gente que ni er diluvio de que nos jablan las crónicas escritas de la sagrada escritura.

ANDALUZ DEL CLOT.

LO MATRIMONI.

EPÍSTOLA SATÍRICA, A UN AMICH.

CONCLUSIÓ.

X.

Un dia 'm presento a casa sense pensar bè ni mal; pero tot pujant la escala sento burgit, ¿qué será?

Arribo al mèu pis; la porta está oberta bat-a-bat y la dona al llit estesa ab lo metje a n' al capsal.

Tot 'hom al veure 'm s' aparta:

—Senyors, per favor ¿que hi há? pregunto mirant la dona.

—¿Qué hi há — 'm respon la de dalt, — passi 'ls ulls per 'questas cartas...

Y 'm dona dos sobres blancs.

Tot tremolant obro l' una...

es lletra del noy... haviam!

«—Pare: me 'n vaig ab aquella.

»Hont pararé Déu ho sab;

»salut, no cansarsi gayre y hasta als llims Adèu siau!»

L' ànima 'm cau; mut y cego

no sé 'l que veig ni 'l que faig;

poch a poch prenc'h l' altra carta;

es d' aquell, del militar:

«—Sogra: es vosté un papanatas,

»la noya se 'm ha entregat

»a discreció, en cos y ànima:

»hasta 'l judici: mandar.»

Casi perdo 'l mon de vista;

¿a mí pilladas semblants?

¡la noya, 'l noy, ma esperansa!

¡deixarnos abandonats

sense salut, sense feyna,

sense un quarto, sense un clau!

Per fi 'l metje se 'm acosta

y ab llenguatje sepulcral

m' etjega aquesta descarga:

—La senyora l' hi ha agafat

un paroxisme epilèptic,

y desde avuy endavant

cada tres ó quatre dias

patirà mal de Sant Pau...

¿Vols més desgracias plegadas?

Noy, jo quedo anonadat:

¡tot contra mí se 'm conjura,

¡tot sobre del mèu cap blanc!

son tant pocas, tant poquetas,
que un cop sumat y restat
venen a tornarse cero
comparantse ab los treballs.
Tal es la idea que 'm formo
y 'l meu modo de pensar:
ja sabs, donchs, ab punts y comas
lo perque no m' hi casat.

C. GUMA.

ESQUELLOTS.

Un periódich ab motiu de las discussions sobre 'l cementiri, ha retret lo projecte que tenen a Paris de posar en planta la cremació dels cadáver.

Es a dir los cadáver serán cremats.

Los partidaris del bisbe fan escarafalls, com si això de cremá als morts fos una cosa tant dolenta.

Al cap-de-vall la civilisació may farà com lo Sant Ofici, que cremava als vius.

Preparinse.

De desde avuy divendres, funciona una companyia de japonesos, en un pabelló al istil d' aquella terra, al sat al carrer de Corts, al mateix siti ahont hi havia 'l de M. Bidel.

Ja 'ls ne faré dos quartos.

Los artistas parlarán en japonés, durant los intermedis. Potser ho fan per major inteligencia del publich.

Algun periódich assegura que del cementiri s' han tret aquestos dias carretadas d' ossos humans.

Això demostra una cosa.

Que la Junta del Cementiri que vol rosegat la carn, no vol rosegá 'ls ossos.

Tenim uns regidors que si no van al cel, no será pas perque no fassan tot lo que poden en favor del clero.

Se construeix lo nou Seminari y ja 's parla de dispensar al bisbe del pago de tota classe de drets.

Ab un rumbo aixis, los concejals anirán al cel; pero es fácil que Barcelona se n' hi vaja també.

Y lo més trist es que se 'n hi anirà en cos y ànima.

Lo marquès de la Cuadra s' ha deixat 2,000 missas al testament.

¡Quina sort!

Hasta per anarse'n al altre barri, si un tè quartos pot pendre bitllet de primera classe.

¡No 'ls dich res de la forsa de 2,000 missas!

Al carrer Nou de la Rambla s' ha descubert una casa que tenia una sala tota entapissada de negre.

Aquesta sala servia per treure 'ls dimonis del cos.

També servia per treure un altra cosa:

Los quartos de las butxacas dels tontos.

Jo hi enrahonat ab molts banyistas que plens de dolor se n' han anat a la Garriga, y han tornat completament aixerrits y restablerts.

—Las ayguas son inmillorables, m' han dit alguns d' ells, però l' establiment de 'n Blancafort, ja pot seguir tot lo que vulga, no trobará res tant ben montat, tant limpio, tant ben servit, tant agradable: en fi bonas habitacions, bona taula, bona cara y bon tot. Banyeras de mármol, timbres elèctrics, mobles luxosos, sala de reunió, de tertulia, billar, café, gas Costa, cuina francesa, cuina espanyola, y uns preus baratissims.

Un altre banyista 'm deya:

—Me sabria gréu no tornar a tenir dolor.

—Y això?

—Perque no hauria de anar a la Garriga, que ab establiments com lo de 'n Blancafort, casi dona gust estar malalt.

Una historia de amor.

A Paris una noya de 19 anys es demanada en matrimoni per un jove. La mare de la nena es viuda y accedeix a la pretensió.

Passan dias y 'l matrimoni vá aplasantse. La nena no s' en dona compte, fins que un dia la seva mare de sopeton 's casa ab lo seu promés.

Lo dia del casament la mare estava entretinguda ab las visitas de bodas, quan d' un plegat l' hi portan un cadáver: era 'l de la seva filla que s' havia tirat desde un quart pis.

Aixis vá comensar la lluna de mel d' aquesta mare desnaturalisada.

Lo divendres Mister Colleen vá caure del fil-ferro.

Observació de un periodista:

—Aixis es com s' extravian molts telégramas. Cauhen del fil-ferro.

Han comensat las conferencias sobre la filoxera. Y la filoxera continúa fent de las sévas.

No obstant, jo crech que, 's discursos poden empear-se molt bè en l' extinció de aquest insecte.
 Demanin al Sr. Fontrodona ó al Sr. Puig y Sevall que vajan predicant per las vinyas, y la filoxera ja ha begut oli.
 O fuig ó 's rebenta.

Per fi s' ha aprobat lo dictamen de la comissió segona.

Tindrém cementiri del bisbe y no tindrém cementiri municipal. Tindrém una Junta que no será del municipi ni del bisbe. Y tindrém los mateixos abusos, los mateixos escándols de que s' ha vingut queixant lo públich y la premsa.

¡Ah! Y tindrém que 'l Sr. Soler y Catalá seguirá sent de la Junta del cementiri y de la comissió segona del ajuntament.

¡Quina barra!

Las cadiras de ferro ja han tornat á la Rambla.
 —Pero la gent per seurehi no hi ha tornat encare.

Un diari diu que hi ha un Ajuntament, y una Diputació molt catòlics y molt monárquichs.

Quan la mort de la reyna D.ª Mercé varen fer uns funerals ab gran pompa.

Com qu' eran tant catòlics y tant monárquichs! Y com qu' encare no han pagat los comptes, los artistas están á punt de citarlos.

Ja veurém lo que contestan aquest Ajuntament y aquesta Diputació tant catòlics y tant monárquichs!

Los fabricants de taps del Ampurdá y 'ls obrers que s' hi dedican están desconsolats.

Lo govern alemany ha posat sobre 'ls taps uns drets tant quantiosos, que será imposible contar ab aquell mercat.

¡Que no s' apurin los ampurdanesos!
 Quan Déu tanca una porta, n' obra un' altra desseguida.

Los taps que no pujan anar á aquell país, los gastarem los periodistas d' Espanya.... per tapá'ns la boca.
 Per més informes dirigirse al Cardoner de Manresa y al *Diari catalá*.

A Sant Feliu de Llobregat s' ha tornat á presentar la *malura*.
 Nada, cop de sofre.
 Are ray qu' estém tots tant *sulfurats*!

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Lo perill despreciat vé per detrás.—*Nieremberg*.
 Si no vols ser ridícul no enrahonis may de tú mateix.
 —*Dugrivet*.

Jo m' he arrepenit moltes voltas d' haver enrahonat: may d' haver callat.—*Xenócrates*.

L' home que pert l' honra pe 'l negoci, pert lo negoci y l' honra.—*Quevedo*.

Lletras sense virtut són perlas á las escombrarias.—*Cervantes*.

Pera acreixer l' ódi, no hi ha més que regarlo ab sanch.—*Esquivós*.

L' amor es com lo temps: se fá y se mata quan convé.—*E. Blasco*.

Las devotas son curiosas: dels pecats que no fan s' indemnisan ab lo plaher de escudrinhar los dels altres.—*Marivaux*.

Qui tot ho pot, de tot abusa.—*C. Rubio*.

Es molt agradable tenir talent perque sempre se l' hi ocorreix á un alguna necedat.—*A. Fousez*.

Las passions son necessarias; mes s' han de dirigir bè.—*Holbach*.

La fé es com la virginitat: no 's recobra.—*Pi y Margall*.

(Seguirá.)

EPÍGRAMAS.

Deya, entussiasmat de cor en Pau. borratxo á tot serho;
 —Jo sols venero á Espartero;
 pro 's referia al licor.

P.

—¿Com te dius prenda?

—Lluisa.

—¡Qué! ¿M' ho dius de bona fé?
 —Si no 'u creu, l' hi ensenyaré las lletras de la camisa

V. LL.

Tenintse de barallá per disputas d' importancia deya en Pep (que no es gens tonto)

á son amich Jaume Sala:
 —Donchs, quedém aixís. Jaumet:
 á las déu no fassas falta que allá dintre 'l quarto fosch los dos nos veurém las caras.

P. V.

QUÈNTOS.

A un inglés se l' hi moria un acreedor.

Ell que sí, ab lo compte á la má se 'n vá á casa del moribundo, y bregant ab la seva dona y ab los seus fills, no para fins que 's troba dintre l' arcoba, al capsal del llit.

—¡Págam! Págam aquest compte exclama.

Lo pobre malalt l' hi respon:

—Pero home, deixam morir *en pau*.

—Si vols estar en paus, págam, y si 't créus morir sense pagarme, t' enganyas. Jo 'u detindrè: no 't mors que no m' hajas pagat.

Un pajés vá anar al Liceo á veure la Passió.

Quan aixegaren la creu, vá ajenollarse sobre 'l banch del galliner.

—¿Que fá bon home? vá preguntarli un que tenia al costat.

—Sill... no 'm destorbéu, digué 'l pajés ab molta devoció: réso 'l crech en un Déu.

Un senyor que sortia de un Ajuntament que l' hi atribuhian certs negocis, enrahonava ab un amich junt ab la seva senyora de aquest assumpto.

—En quan á mí, deya; aquesta t' ho asseguraré: n' hi sortit ab la conciencia tranquila y las mans ben netas.

La senyora llansant un sospir:

—Bè prou vegadas que 'ns havém arrepenit.

Un advocat defensava á un reo davant del tribunal. Aquest reo estava acusat de que ab tiro de pistola havia mort á un subjecte, que en un acalorament l' hi havia dat una bofetada.

L' advocat deya:

«¿Qué tè d' estrany aquest cas? ¿Que tè d' estrany? Lo méu pobre defensat, se sent una bofetada á la galleta una bofetada! Exm. Sr. (deya esforsant molt la veu) una tremenda bofetada. Y ell que fá? 'S treu de la butxaca una pistola (ab veu molt dolça) una pistolet de res, Exm. Sr., una joguina, l' hi dispara un tiro, y 'l mata.»

Un avaro s' afeytava davant de un mirall.

¡Y vejin lo qu' es la avaricia!

Vá veure que la vela que l' hi servia pèl cas se reproduhia en la lluna del mirall, y digué ab molta ingenuitat:

—Deixam apagar un lladre, que ab una llum ja 'n tinch prou.

Un pajés y una pageseta qu' están á punt de casarse 's presentan á casa de un argenter.

Aquest comensa á ensenyarlos adersos y més adersos. La pagesa estava desvanescuda y no sabia que pendre.

—Titet, exclama, ¿que triarias?

Respon lo pagès:

—Ja t' ho he dit avants d' entrar: jo més m' estimaria comprá una mula.

Un capellá: ajuda á ben morir á un pobre malalt.

—Havéu pensat may germá, l' diu lo capellá, ab quin estat de conciencia vos presentaréu davant del tribunal de Déu?

Lo malalt respon:

—¡Oh, ab molt bon estat! Figuris que may l' hi feta servir.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig enamorar-me un dia de una nena molt bufona y com jo era *hu-segona* y una *tres-dos-tres* tenia, vaig mirarne si podia ferli caure en poca estona.

Encare qu' es *tres-tercera* á la fi ho poguí alcansar, y tenintli vá exclamar:

—Soch tot mon nom es *primera*, l' estimo ab fé verdadera y de mí pot disposar.

Vuit dias varem parlarnos y després varem casarnos.

II.

Avuy anava al *hu-dos* á veure al *hu-dos-tercera*, y á mitj camí la *total* m' ha dit que á *prima-quarta* era á comprar un animal.

CURRO XICH.

ENDEVINALLA.

No tinch la culpa de res y me la donan de tot; lo mateix quan plou ó neva que guan fá fret ó calor jo vaig sempre al mateix pas per contentá á tothom, no obstant per molts vaig depressa per altres á poch á poch y are tú mentres cavilas me perts sense tó ni só.

UN FEDERAL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Un nom d' home.	
4	2	1	7	6	9	—Idem.	Idem.			
2	1	2	8	4	7	9	—Idem.	Idem.		
									—Idem.	Idem.
									—Idem.	de dona.
									—Idem.	Idem.
									—Idem.	Idem.
									—Idem.	Idem.
									—Idem.	Idem.
									—Idem.	Idem.

UN PARELL DE TARUMBAS.

CONVERSA.

—Anton ¿qué ne sabs que s' ha casat en Joan?
 —Tonto! Ja t' has deixat enganyar. ¿Qui t' ho ha dit, l' Arturo?
 —No, m' ho vá dir en Jordi.
 —Es que aquell sempre 's vol divertir. ¿Y ab qui s' ha casat?
 — Are ho acabém de anomenar.

B. ROMO Y M.

TRENCA-CLOSCAS.

D. JOAN ESPINAS.
 Combinar las lletras de manera que dongan lo nom de un poble de Catalunya.

TIJA XICH DE M. DE R.

ANAGRAMA.

Se 'n nava 'l sol á la *prima*, jo havia ja ben *segona*, quan la nena quem' estima, dantme un bès, puig sempre 'm mima, me doná una nova bona.
 Havent fet jo una *tercera* de que 's pendria la Séu ab un *quart* que carli n' era de algun valor, placentera, vá se 'l cas que 'l parte 's treu.
 Cinch lletras, ben clar se 't pinta á veure si me la *quinta*.

ISAAC.

GEROGLIFICH.

	1/5	
O		100
	+	
q		1
		aca
		mp
		ANA
no		100
	+	
q		111
		O

V. TART.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Tin-té*.
- IDEM 2.ª—*A-gra-it*.
- ENDEVINALLA.—*Car-rich*.
- TORTURA.—*Perque era fill d' un fulano que 's deya Sans*.
- ANAGRAMA.—*Pescá. Caspe. Pesca. Pecas*.
- PREGUNTAS.—1.ª y 2.ª—*Carabassa*.
- FUGA DE VOCALS.—*A Lola l' oli d' oló li costa més de un petó*.
- GEROGLIFICH.—*Com més rich, més deutes*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA QÜESTIÓ DEL CEMENTIRI.

Quedan despachadas todas las localidades.

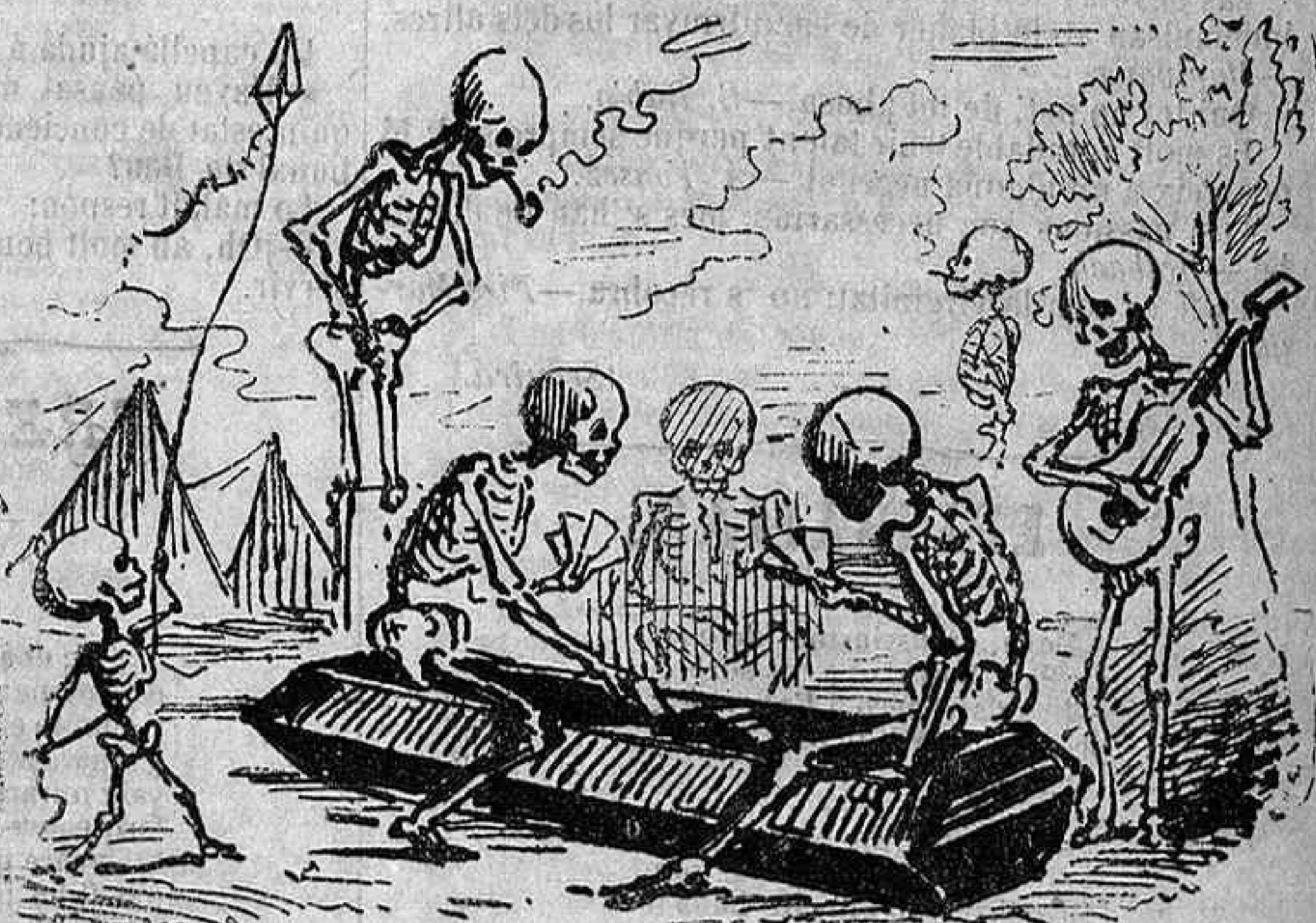
Los successors de 'n Fivaller, devant de la mitra.

No 's cansi Sr. Doctor, jo no 'm moriré, fins que s' estreni cementiri.

Una comissió al Sr. Governador de la Província.
—Vegi abont nos coloca.

Huelga de difunts.
—Quan tingan lo cementiri nou ja 'ns avisarán.